

by jí býti použito k odůvodnění příslušnosti proti Gustavu V-ovi staršímu podle § 93 j. n. z důvodu výše uvedeného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na příslušné správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že vytýkaný rozpor se netýká podstatné části, jelikož předpis § 93 j. n. platí i v případě, že je více hlavních závazných, i v případě, že jsou tu hlavní a vedlejší závazání, jenže v tomto případě mohou býti žalováni jen vedlejší závazání u obecného sudiště některého z hlavních závazných, a nikoliv opačně.

Čís. 11501.

Při exekuci na požární náhradu za shořelé svršky nepřichází v úvahu předpis § 251 ex. ř. Nedopadá tu ani § 290 ex. ř., v němž jsou nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 166/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky za dlužníky vedl vymáhající věřitel exekuci na požární náhradu za pojištěné bytové zařízení a prádlo složenou pojišťovnou pro dlužníky. Soud první stolice exekuci k návrhu dlužníků podle §§ 39 čís. 2 a 251 čís. 1 ex. ř. zastavil. Rekursní soud zamítl návrh na zastavení exekuce. Důvody: Podle § 290 čís. 2 ex. ř. jsou z exekuce vyňaty za podmínek tam uvedených náhrady, patřící dlužníku z pojištění příslušenství nemovitostí. Zde však nejde o příslušenství nemovitosti. Ani předpisu § 251 čís. 1 ex. ř. nelze tu použiti, ježto nebyly zabaveny předměty vyňaté podle § 251 čís. 1 ex. ř. z exekuce, nýbrž pojistné za bytové zařízení a to, jak uvedeno, není vyňato z exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejde o exekuci na hmotné věci podle §§ 249 až 289 ex. ř., nýbrž o exekuci na peněžité pohledávky podle §§ 290 až 324 ex. ř., a nepřichází proto předpis § 251 ex. ř. vůbec v úvahu, nehledíc k tomu, že ochrana podle § 251 č. 1 až 6 ex. ř. předpokládá, že majetkové předměty tam vypočtené jsou v jistém skutkovém vztahu k dlužníku a k jeho domácnosti, pokud se týče k určitému podniku, a přirozeně tudíž přestává jejich zánikem. V § 290 ex. ř. jsou však nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo, a nelze proto tyto výjimky obdobou rozšiřovati na jiné případy.

Čís. 11502.

Rozhodnutí, jímž první soud mezitímní určovací návrh zamítl, správně však odmítl, an jej věcně nevyřídil, máje jej za nadbytečný vzhledem